

အောင်မြင်စာပေ

ဒေါက်တာ

ဗုဒ္ဓ: ဘုရား

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူစည်ကားရာ ရပ်ကွက်များ တွင် ထုံးစံအတိုင်း လမ်းဘေးဈေးသည် များ ဖြင့် ပြည့်နှက်လို့ နေသည် ။ ခုနစ်ထပ်မျှရှိသော ကန်ထရိုက်တိုက်များ ကြီးစိုးရာ လူနေရပ်ကွက်များ ဖြစ်၍ အချိန်ပြည့် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည် မှာ မဆန်းတော့ပေ။ လူသံတွေ ဆူညံရသည့် ကြားထဲ ထိသည် မှ လောသံက တစ်မျိုး၊ ကားသံ ဟွန်းသံက တစ်ဖုံ၊ တစ်ရက်မှာ (၁၆) နာရီလောက် သံစုံမြည်နေသော ရပ်ကွက်များ လည်း ဖြစ်၏။

တာမွေမြို့နယ်ရှိ ကျောက်မြောင်းကြီး ရပ်ကွက်တွင် လည်း အလားတူ လမ်းဘေး ဈေးသည် များ ဖြင့် ဆူညံစည်ကားလို့ နေသည် ။

ထိုဆူညံသံများကို ဥပေက္ခာပြုကာ အလုပ်လုပ်နေသူက သက်သခင် ဖြစ်သည် ။ သက်သခင်က အောင်မြင်မှု အသင့်အတင့် ရထားသော အချစ်ဝတ္ထု စာရေးဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ သူမက နုနုရွရွ စကားလုံးလေးများ ဖြင့် ဆယ်ကျော်သက် စာဖတ်ပရိသတ်အား ဖမ်းစားထားသူလည်း ဖြစ်သည် ။

အခုလည်း မနက်စောစောထကာ ဦးနှောက်ရှင်းရှင်းနှင့် အနုအလှလေးတွေ ရေးဖွဲ့နေသည် ။ ထိုစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ အုန်းအုန်းခိုင်းခိုင်း အသံများ ကြားလိုက်ရသည် ။ တွေးလက်စ၊ ရေးလက်စ အတွေးလေးတွေ

ပျောက်သွားပြီး အသံဗလံများကို နားစွင့်မိသည်။ ။

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ ၊ ဆဲဆိုကြိမ်း
မောင်းသံများ ၊ မာကျောသည့် အရာနှင့် နံရံကို ထုနှက်သံများ
အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည် မို့ သက်သခင် အတော် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ ။

ရန်ဖြစ်နေကြတာက တော်တော်နှင့်မပြီး။ သက်သခင် အာရုံနောက်
သွားပြီး စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လာသည်။ ။ သို့နှင့် ဝရန်တာသို့ ထွက်ကာ
လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငဲ့ကြည့်ရင်း စိတ်ကို လွှတ်ပေးထားလိုက်
သည်။ ။ သုံးလွှာအမြင့်မှ လှမ်းကြည့်သည် ဖြစ်၍ လူတွေက ပုတိုတိုတွေ
ဖြစ်နေကြသည်။ ။ လမ်းပေါ်တွင် လည်း ဆယ်ကျော်သက်လေးများ ဖုန်း
လေးတွေပြောကာ တက်သုတ်ရိုက် သွားလာနေကြသည်။ ။ စိတ်ကို
အပြင်သို့ ပို့လွှတ်ထားသော်လည်း ရန်ဖြစ်သံတွေက ကြားနေရသေး
သည်။ ။ သားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်သည့်ကြားထဲ အမေဝင်ပါလာ၍ ပိုပြီး
ဆူညံလာသည်။ ။

သက်သခင် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် တံခါးပိတ်ကာ
အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့ လိုက်သည်။ ။ တိုက်ရှေ့ ရပ်ထားသော TOYOTA
VITZ ကားလေးနှင့် ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။ မောင်းလာရင်း
စာရေးဖော်ရေးဖက် မြင့်လွန်းနေကို သတိရသွားပြီး ဂွတ္တလစ်ဘက်
ကားဦးလှည့် မိသည်။ ။

မြင့်လွန်းနေ အိမ်တွင် မရှိ။ သူ့အမေက လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ဟု ပြော၍ သက်သခင် ကားပြန်လှည့်ပြီး လမ်းထိပ်သို့ မောင်း
လာခဲ့၏။ ဆိုင်ထဲမှာ မြင့်လွန်းနေကို တွေ့သည် မို့ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီတ
စ်ခွက် မှာ လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ဘော့စ်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ တွေးမရ၊ ရေးမရအောင် ဆူညံနေလို့ ညစ်ပြီး ထွက်လာတာ၊ မနက်ဆို ထီသည် ကလည်း တစ်မျိုး နားကို ညည်းနေတာပဲ"

"တိုက်ခန်းနဲ့ နေတဲ့ သူက ဆူတာညံတာ နားမခံသာဘူး ဟုတ်လား၊ ငါညည်းဖို့ လည်း ထားပါဦး၊ ငါတို့ မှာ စားစရာမရှိတဲ့ ကြားထဲက ဟာ သဝတ္ထု ရေးလိုရေးရ၊ သရဲတောင် နေစရာမရှိတဲ့ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး မှာ နေပြီး အရမ်းကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သရဲဝတ္ထုတွေ ရေးလိုရေးရနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါဦး"

"ဒါဆို အခု သရဲဝတ္ထု ရေးနေပြီပေါ့"

"အေး"

"ငါတော့ သရဲတစ္ဆေတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိပ်မယုံဘူး"

မြင့်လွန်းနေက သက်သခင်ကို ခေါင်းခါပြရင်း

"ဒီလိုတော့ တစ်ယူသန် မပြောနဲ့ ၊ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှ လူမျိုးတိုင်း မှာ သရဲတစ္ဆေ၊ တမလွန်နဲ့ ဝိညာဉ်လောက မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ရှိနေတာပဲလေ"

"တော်စမ်းပါဟယ် လက်တွေ့ကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား"

မြင့်လွန်းနေနှင့် စကားကောင်း နေစဉ်မှာ ပင် ခင်မောင်တိုး၏ မဟာဆန်သူ သီချင်းသံ ကြားလိုက်ရသည် ။

ဒါ သက်သခင်ဖုန်းမှ Ringtone ဖြစ်သည် ။

သက်သခင် ဖုန်းထုတ်၍ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"ဟယ် မမသဉ္ဇာဆီကပဲ၊ ဟဲလို မမ မမတို့ ပုဂံက ပြန်ရောက်နေကြပြီလား၊ ယွန်းလေးရော နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ် အိမ်ကိုလာခဲ့ဦး၊ ခရီးပန်းလာလို့ အိမ်မှာ ပဲ နားနေကြတာလေ၊ အားရော အားရဲ့ လား"

"အားတယ် မမ ခုထွက်လာခဲ့မယ်"

သက်သခင် ဖုန်းချအပြီး မြင့်လွန်းနေအား နှုတ်ဆက်သည် ။

"သွားဦးမယ်ဟာ ငါ့အစ်မ လှမ်းခေါ်နေလို့ "

"အေး အေး သတိထားလည်း မောင်းဦး"

သက်သခင် မြင့်လွန်းနေထံမှ စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့သည် ။ မမတို့ ဆီ ရောက်အောင် (၁၅) မိနစ်လောက် မောင်းရဦးမည်။ မမကို သတိရတာထက် တူမလေး ယွန်းကို လှမ်းတာက ပိုနေသော သူ့ခံစားချက်ကြောင့် တစ်မနက်လုံး စိတ်ညစ်နွမ်းခဲ့သမျှတွေ ပြေပျောက်သွားခဲ့သည် ။

မမက ကံကောင်းသူ ဖြစ်သည် ။ ခဲအိုဖြစ်သူ ရဲမိုးက ဟိုတယ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်သလို 'မြင်းကပါ' Gallery များကိုလည်း သူ့ဟိုတယ်ရှိရာ ပုဂံနှင့် ရန်ကုန်မှာ ဖွင့်ထားသည် ။

ရဲမိုးက ဟိုတယ်လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သလို ပန်းချီကားများ ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း သေချာစွာ အကဲဖြတ်တတ်၏။ သူက စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်တော့ မမဘဝကလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည် ။

ဘဝမှာ လိုလေသေးမရှိ နေထိုင်ခွင့်ရသည့်အပြင် ရှစ်နှစ်အရွယ် သ

မီးချောတစ်ယောက် ရှိ၍ လည်း ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သဖြင့် သံလွင်လမ်းမှ မမတို့ အိမ်သို့ မြန် မြန်ဆန်ဆန်ပင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ တူမလေး အပြေးအလွှား ထွက် ကြိုသဖြင့် သက်သခင် အမောတွေ ပြေသွားရသည်။ ။

ယွန်းနှင့် အားရပါးရ ဆော့ကစားပြီးမှ အစ်မတို့ လင်မယားနှင့် ထမင်းဝိုင်းတွင် စကားပြော ဖြစ်၏။

"အဟဲ ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ၊ စာရေးလို့ မရတာနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ "

ခဲအိုရဲမိုးက ပြုံးပြရင်း

"အလုပ်က အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ အလုပ်က အဆင်ပြေပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အရမ်းဆူတာပဲ၊ ဘာမှ တွေးလို့ မရ ဖြစ်နေတာ ကိုရဲရဲ့ "

"အင်းပေါ့ စာရေးတဲ့ သူ တွေးမရတော့ ပြဿနာပေါ့"

"ကန်ထရိုက် တိုက်တွေကလည်း ဟိုဘက်ခန်းက ပြောတာကို ဒီဘက်က အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်လေ"

မမက ရဲမိုးပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးရင်း

"ဒါဆို ဒီမှာ လာရေးပါလား ညီမလေး"

"နေပါစေတော့ မမရယ်၊ ဒီမှာ ဆိုလည်း ယွန်းနဲ့ ဆော့နေတာနဲ့ တင် စာရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ သက်က တစ်ယောက်တည်း လွတ်

လွတ်လပ်လပ် နေချင်တာလည်း ပါတယ်"

ရဲမိုးက ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်နှင့်

"မိသက် ဒါဆို ဘောက်ထော်က အစ်ကိုတို့ အိမ်မှာ သွားရေးပါလား၊
အိမ်ဆောက်ထားတယ် လူတောင် မနေရသေးဘူး"

မမသဉ္ဇာက သူ့ညီမအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး

"ဟင် ကိုကလည်း ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကိုရယ် ဘယ်ဖြ
စ်မလဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်အိမ်လုံး တစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်လို့ ၊ ဆူတာညံတာ ကြားချင်လို့ တော
င် ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ စာရေးမယ့် သူတွေအတွက် အကောင်းဆုံး
နေရာပဲ၊

လုံခြုံရေးကလည်း စိတ်ချရတယ်၊ အဝင်တံခါးက နှစ်ထပ်၊
ပြတင်းပေါက် အားလုံးလည်း သံပန်းသံတံခါး တပ်ထားသေးတယ်လေ၊
သဉ္ဇာကလည်း မသိတာ ကျနေတာပဲ"

"ဒါတော့ဒါပေါ့ ကိုရယ်၊ ညရေးညတာကျတော့ သူ
တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး"

သက်သခင် ဝင်ပြောရတော့သည် ။

"ညီမလေး မကြောက်တတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဒါနဲ့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး
ပြီဆိုပြီး မမတို့ က ဘာလို့ မပြောင်းသေးတာလဲ"

"အမေ့ကြောင့် မိသက်ရဲ့ ၊ ကိုရဲအမေက သူ့မြေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးလေ၊
ပြီးတော့ ယွန်းကလည်း မပြောင်းချင်ဘူးတဲ့ ၊ ဒီမှာ က သူ့ကို ကျောင်း

အကြိုအပို့ လုပ်ရတာ နီးတယ်လေ"

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကိုရဲ အိမ်ငှားတင်ထား လိုက်ပါလား၊ ခုလို ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ လူမနေတော့လည်း နှမြောစရာကြီး"

"မိသားစုနေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်ထားတာလေ မငှားချင်ပါဘူး၊ မိသက်မို့လို့ နေခွင့်ပေးတာ"

"ဒါဆို နေမယ် ကိုရဲ၊ အစ်မကရော ခွင့်ပြုမှာ လား"

"မနေစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်မချတာ"

"ရတယ် အစ်မ၊ ညီမလေး ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး နေရဲတယ်၊ စာရေးဖို့ ဈာန်ဝင်သွားရင် တခြားဘာမှ မတွေးဖြစ်တော့ဘူး"

"တားမရလည်း သဘော သဘော"

"ဒါဆို ရော့ ဒီမှာ အိမ်သော့၊ ဘောက်ထော် ပြည်သာယာလမ်း ခြံအမှတ် (xxx) နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုရဲ"

ရဲမိုးထံမှ သော့ယူပြီး အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ သက်သခင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ညကျတော့လည်း အလုပ်မလုပ်ဖြစ် လောလောဆယ် ရေးနေသည့် စာမူနှင့် ယူသွားမည့် အဝတ်အစားများ ထည့်နေတာနှင့်ပင် ညဉ့်နက်သွားသည်။ ။

အလုပ်လုပ်ဖို့ နေရာတစ်ခု အဆင်ပြေသွား၍ စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ခဲ့ရသဖြင့် အိပ်မက်တောင် မမက်ဘဲ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးနိုးသည်။ ။ အိပ်

မိရှိတံခါးများ သေချာစွာ ပိတ်ပြီး သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံး ဆွဲကာ အိမ်ပြောင်းဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ကျောက်မြောင်းနှင့် ဘောက်ထော်က သိပ်မဝေးလှ၊ တာမွေမီးပွိုင့် မှာ အချိန်မကုန်လျှင် ဆယ်မိနစ်လောက်နှင့် ရောက်သည့်ခရီး ဖြစ်သည် ။ ခုတော့ မိနစ်သုံးဆယ်ခန့် အချိန်ပေးလိုက် ရသည်။ ။

အစ်မတို့ အိမ်ကြီးက ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် ဖြစ်သည့်အပြင် ခမ်းနားထည်ဝါ လွန်း၍ သက်သခင် မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားသည်။ ။ ခြံဝင်းထဲက ကွန်ကရစ် လမ်းလေးတစ်လျှောက် ဂျပန်မြက်ခင်းနှင့် အလှဆင်ထား၍ အမြင်ပသာဒ ကောင်းလှသည်။ ။

သက်သခင် ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားလို က်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ အိမ်သော့ကို ရွေးပြီး အိမ်ထဲဝင်ဖို့ အလုပ် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် စန္ဒရားသံ လွင့်ပျံ့လာ တာ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

အသံလာရာ စူးစမ်းတော့ ခြံချင်းကပ်လျက် တိုက်ပြတင်းမှ မိန်းမပျို လေး တစ်ယောက်ကို တွေ့၍ စန္ဒရားကို သူမတီးနေတာဟု စိတ်ထဲ ထင် လိုက်မိသည်။ ။

သူနှစ်သက်၍ ဖုန်းထဲမှာ Ringtone အဖြစ် ထည့်ထားသော ခင် မောင်တိုး၏ မဟာဆန်သူ သီချင်းမို့ သေချာ ရပ်နားထောင်မိသည်။ ။ လ က်သံက သိပ်အဆင့်မမြင့်သော်လည်း မူရင်းသံစဉ်ကိုက ကောင်းသဖြင့် နားဝင်ပီယံ ရှိလှသည်။ ။

ထိုသီချင်းသံ ဆုံးသွားမှ သက်သခင် အိမ်ထဲ ဝင်ဖြစ်သည်။ ။ အထဲ ရောက်တော့လည်း အပြင်အဆင်များက ခေတ်မီ ခမ်းနားလှသဖြင့် စိတ် ကျေနပ်သွားသည်။ ။ အရင်ဆုံး တစ်အိမ်လုံးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့

ဆုံးဖြတ်ပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကြည့် ဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းက ကျယ်ဝန်းသလို ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုဆောင် ၊ အိပ်ခန်း စသည် ဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားသည် မို့ ဒီလိုအိမ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် အစ်မသဉ္ဇာအတွက် မုဒိတာ ပွားမိသည် ။ အလုပ်လုပ်တာက ဘယ်မှာ လုပ်လုပ် အဆင်ပြေသည့်အတွက် အိပ်ဖို့ အခန်း ရှာရသည် ။ အိပ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ ပဲ ရှိသည် ။ သေချာဝင် ကြည့်တော့ အစ်မတို့ လင်မယားအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် အိပ်ခန်း နှင့် ယွန်းအတွက် အိပ်ခန်းသာ တွေ့သည် ။

အစ်မတို့ အိပ်ခန်းကို သုံးဖို့ တော့ စိတ်မကူးမိ၊ ယွန်းအိပ်ခန်းမှ ခုတင်ကလည်း သေးလွန်း နေသည် ။ အိပ်စရာနေရာ ရှာရင်း အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စန္ဒရား တစ်လုံးကို တွေ့၏။

ဘာရယ်မဟုတ် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး Keyboard အဖုံးကို ဖွင့်၍ ရမ်းသန်း တီးခတ်လိုက်သည် ။ စန္ဒရားပေါ် ကြောင်တက်လျှောက်သလို တင်တင်တောင်တောင် အသံသာ ထွက်လာသည် ။ ဂီတနှင့် စိမ်းလွန်း လှ၍ ကိုယ့်လက်သံကိုယ် မခံစားနိုင်သဖြင့် စန္ဒရားတီးတာကို လက်လျှော့လိုက်သည် ။

ထိုဧည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်စင်ကြီးကိုတော့ စာရေးဆရာမပီပီ သက်သ ခင် တအား သဘောကျ သွားသည် ။ စာအုပ်အမျိုးအစား အတော် စုံလင် သည့်အတွက် စာရေးစာဖတ်ကိစ္စ အထောက်အကူ ရမည်မို့ ဒီမှာ နေခွင့် ပြုခဲ့သည် အစ်မတို့ လင်မယားအပေါ် ကျေးဇူးအနန္တ တင်မိသည် ။

ကျေနပ်နေ၍ မပြီးသေး၊ အိပ်ဖို့ အခန်း ရှာရဦးမည်မို့ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းခဲ့သည် ။ အောက်ထပ်မှာ လှေကားနှင့် ကပ်လျက်တွင် အခန်း တစ်ခန်း တွေ့သည် ။ အထဲဝင်ကြည့်တော့ နေရာ မချရသေးသော

ပစ္စည်းတချို့နှင့် ပန်းချီကား သုံးလေးကားလောက် တွေ့ရသည် ။
အခန်းထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံးနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်များ ပါရှိနေ၍ ထိုအ
ခန်းမှာ ပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

ပြန်ကျဲနေသော ပစ္စည်းများကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ပို့ကာ စု
ပုံထားလိုက်သည် ။ ပစ္စည်းများ နေရာရွှေ့စဉ် နံရံမြှုပ် လျှပ်စစ်ပလပ်ခုံ
နှစ်ခုတွေ့သဖြင့် ဖုန်းအားသွင်းဖို့ လည်း အဆင်ပြေသွား၏။

ဖုန်းအားသွင်းထားပြီး ပန်းချီကား ရွှေ့တော့မှ တစ်ကားက တူမ
လေး ယွန်း၏ ပုံတူပန်းချီကား ဖြစ်နေတာတွေ့၍ သဘောကျသွားသည်
။ တစ်ခန်းလုံး ရှင်းပြီးတော့ တူနှင့်သံရှာ၍ နံရံမှာ သံတစ်ချောင်း ရိုက်
လိုက်သည် ။

သံရိုက်စဉ် လှိုဏ်သံကြား၍ နံရံကို လက်နှင့် လိုက်ခေါက်ကြည့် မိ
သေး၏။ စတိုခန်းအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားသည် မို့လားမသိ နံရံ၏
မျက်နှာပြင်က ကြမ်းတမ်းလွန်းပြီး မသပ်မရပ် ဖြစ်နေသည် ။

အပေါ်က ကြွေပြားထပ်ကပ်ပြီး အလှဆင်မှာ မို့ အချောကိုင်မထား
တာ နေမှာ ပါဟု သက်သခင် စိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိသည် ။

ဖြစ်နိုင်ခြေကို မှန်းဆတွေးတောကာ ရိုက်ထားသည့်သံတွင် တူမ
လေး ယွန်း၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည် ။ အစစအရာ
ရာ စိတ်တိုင်းကျ သွားသည့်အခါမှာ အတော် ပင်ပန်းသွားသည် မို့ ခုတင်
ပေါ် ပစ်လှဲကာ ကျောဆန့်လိုက်တော့၏။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားချိန် မဟာဆန်သူ သီချင်းသံ ကြားရ
ပြန်သည် ။ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဖုန်းမှ အသံဖြစ်နေ
၍ ဖုန်းကို အားသွင်းပလပ်မှ ဖြုတ်ယူကာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟဲလို မမ ပြော"

"ညီမလေး အခု ဘယ်မှာ လဲ၊ ဟိုကိုရောက်နေပြီလား"

"ရောက်နေပြီလေ မမရဲ့ "

"ဆောရီးနော် တကယ်ဆို မမလိုက်ပို့သင့်တာ၊ ဒီမှာ လည်း ယွန်းကို ကျောင်းပို့ရတာနဲ့ ယောက္ခမကြီး နေမကောင်းတာနဲ့ ဆိုတော့ ..."

"ရပါတယ် မမရယ်၊ ညီမလေးကို ခုထိ ကလေးလို့ ထင်နေတုန်းပဲ လား"

"ဟင်း ဟင်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ကို သဘောကျရဲ့ လား၊ နေလို့ ရော ဖြစ်ပါ့မလား"

"သဘောကျတယ်၊ နေလို့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာတွေ စိတ်ပူနေ တာလဲ မမရဲ့ "

"ပူတယ်ရယ် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ စိတ်မချတာလေ၊ ညီမလေး သိပ်ပြီး စိတ်အားထက်သန် နေလို့ သာ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ သိပ်တော့ ဘဝင်မကျ ဘူး"

"မပူပါနဲ့ မမရယ်၊ စာအုပ်စင်ကြီးလည်း ရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး အဲကွန်း တွေလည်း တပ်ထားလို့ အရမ်း သဘောကျနေတာ၊ ဝတ္ထုလည်း တစ်လ တစ်အုပ်တော့ ရေးလို့ ရမယ် ထင်တာပဲ"

"ကောင်းတာပေါ့ ဒါနဲ့ ဘယ်အခန်းမှာ နေသလဲ"

"အောက်ထပ် လှေကားနားက အခန်းကို ရှင်းပြီးနေတယ် မမ"

"ဟင် ဘယ်လို"

တစ်ဖက်မှ စကားသံပြတ်သွားသဖြင့် သက်သခင် စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြ

စံသွားသည် ။

"ဟဲလို ဟဲလို မမ ရှိသေးလား၊ နားထောင်နေသေးလား"

"ဪ အင်း ပြော ညီမလေး"

"ဟိုလေ အဲဒီအခန်းမှာ နေတာ မမ မကြိုက်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ် စတိုခန်းလို ဖြစ်နေတော့ ညီမလေး အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါ၊ မမတို့ အိပ်ခန်းမှာ နေလိုက်ရင် ပြီးရောဟာကို"

"ဟာ အဲဒီအိပ်ခန်းကြီးက သိပ်ခမ်းနားလွန်းပါတယ်၊ အိမ်ပြောင်းလာမှ မမတို့ လင်မယားပဲ နေကြပါ၊ သက် အဲဒီခုတင်ပေါ် တက်မအိပ်ချင်ပါဘူး မမရယ်၊ ခုလည်း ဒီအခန်းလေးထဲမှာ အရမ်း အဆင်ပြေတယ်၊ အားလုံးလည်း နေရာချပြီးသွားပြီ မမရဲ့ "

"အင်း အင်း အဆင်မပြေတာရှိရင် ဖုန်းဆက်နော်"

"ဟုတ် မမ"

သက်သခင် ဖုန်းပိတ်ပြီး အားပြန်သွင်းသည် ။ မီးပလပ်ခုံဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ပေါ်တွင် အက်ကြောင်းတစ်ခု တွေ့၍ လက်နှင့်စမ်းကြည့် လိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ ဆံပင်ချည် ဖြစ်နေမှန်း သိ၍ ဆွဲယူဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဆံပင်တွေက ပလပ်ပေါက်ထဲက ထွက်လာသည် ။

"ဟယ် ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ၊ အံ့ရော ဒီခလုတ်ကို တပ်သွားတဲ့ မီးသမားက မိန်းမများ လား မသိဘူး"

သက်သခင် တစ်ကိုယ်တည်း ဝေဖန်ရင်း ဆံပင်ကို လုံး၍ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်တော့ ပလပ်ပေါက်ထဲမှ ဆံပင်ချည်တွေသည့်ကိစ္စကို ထွေထွေထူးထူး ခံစားမနေမိတော့ဘဲ

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီး အဆာပြေစားဖို့ ဝယ်လာခဲ့သော ခေါက်ဆွဲခြောက် တစ်ထုပ်ကိုယူကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။

မီးဖိုထဲမှာ လည်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အပြည့်ရှိနေသည့် အပြင် 2Doors ရေခဲသေတ္တာ တစ်လုံးပါ တွေ့ရသည်။ ။

ပြီးတော့ ရေနွေးကျိုသည် ။ ရေနွေးပွက်အောင် စောင့်ရင်း ရေးလက် ၈ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်များကို ပြန်စဉ်းစားရသည်။ ။

သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်မင်းသမီးက အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးသည့် လူတစ်ယောက်အား အိမ်ထောင်ရှင်မှန်း မသိဘဲ အချစ်ကြီး ချစ်မိသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ကာရိုက်တာ ပေးထားသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ အချစ်ကို ဇာတ်အိမ်ခိုင်ခိုင် လှည့်ကွက် ကောင်းကောင်း နှင့် သူရေးဖွဲ့ချင်သည်။ ။ ဇာတ်လမ်းက တစ်ဝက်လောက် ရောက်နေပြီမို့ တပ်ပိုချိန်းပြီး ဇာတ်ရိုက်မြှင့်ဖို့ လိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်နှင့် အကွေ့အကောက်များကို စဉ်းစားနေခိုက် အခင်းကျောက်ပြား ပေါ်တစ်ခုခု လိမ့်သွားသံ ကြားရသည်။ ။

ဘာများ ပါလိမ့်။

သိချင်စိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။

ရေသန့်ဘူးခွံ အလွတ်တစ်ဘူး လိမ့်လာတာမြင်တော့ သက်သခင် ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဘာလဲ၊ ဘယ်က လိမ့်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ ပယောဂလဲဆိုတာ တွေးမရသည် မို့ သူမ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ။ ထိုင်ရာမှ ထကာ စူးစမ်းကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်မှ သက်ပြင်းချမိသည်။ ။

"ဟူး လန့်လိုက်တာ ကြွက်စုတ်ရယ် တကယ်ပါပဲ"

ရေနွေးဆူနေပြီမို့ ခေါက်ဆွဲခြောက် ပြုတ်လိုက်သည်။ သုံးမိနစ် စောင့်ရမည့် အချိန်မှာ အတွေးထဲ ဝတ္ထုအတွက် အိုင်ဒီယာ ပေါ်လာသည် မို့ အခန်းသို့ပြန်ကာ စာအုပ်နှင့် ဘောပင် ယူရသေးသည်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ပင် စဉ်းစားရသမျှ အတွေးတွေကို သွန်ချရေးဖို့ နေလိုက်၏။ သုံးမိနစ် ပြုတ်ရမည့် ခေါက်ဆွဲကို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ပြုတ်မိပြီးမှ စာရေးတာရပ်ပြီး ခေါက်ဆွဲစားဖို့ သတိရတော့သည်။

အနုပညာ တက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ နှင့် စည်ကားနေသည်။ နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်ဖြစ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းသလားသူ၊ ကင်(န်)တင်းသွားသူတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေ၏။ တတိယနှစ် ဂီတမေဂျာမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ ကင်(န်)တင်းသို့အလာ ဖူးငုံက ရေအိမ်ဝင်ဦးမည်ဆို၍ နွယ်နီ အပြင်မှာ ပဲ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဖူးငုံကိစ္စပြီးတော့ လက်ဆေးပြီး မှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီးထုတ်၍ ခေါင်းဖြီးစဉ် နောက်မှ လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ မှန်ထဲက မြင်မိ၍ အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရေအိမ်ထဲ သူမက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ၊ စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာ ပါဟု တွေးကာ ခေါင်းဆက်ဖြီးစဉ် ဖုန်းလာသည်။ နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြသွားရသည်။

ဇေဇေဝါနှင့် ...

"ဟယ်လို"

ပြန်ဖြေလိုက်စဉ်မှာ ပင် စူးစူးရှရှနှင့် နားမခံသာအောင် ဆူညံသည့် အသံတွေကို ဖုန်းထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"....."

"အား အမလေး"

နားပင်းမတတ် ဆူညံသံကြောင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်မိသည့် အပြင် ဖုန်းလွှတ်ကျ သွားသည်။ ။ ဖူးငုံ အော်သံကြောင့် နွယ်နီ ပြေးဝင် လာသည်။ ။

"ဖူးငုံ ဖူးငုံ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဟို ဟို ဖုန်း ဖုန်းလာလို့ "

"ဖုန်းလာတာများ ဒီလောက်တောင် အော်ရသလားဟဲ့၊ ဒါ ဒါနဲ့ ဖုန်းက "

အပြစ်တင်သလို မေးသည့် နွယ်နီ တစ်ခုခု စဉ်းစားမိဟန်နှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်သာခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လေသည်။ ။ နွယ်နီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး call log ကို သေချာကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် ရွှေ ရွှေရည် ရွှေရည်ဆီက ဖုန်းပဲ"

"ဟုတ်တယ် နွယ်နီ၊ ရွှေရည်ဖုန်းပဲ ဘာမှ လည်း မပြောဘူး အသံစူး စူးကြီးပဲ ကြားရတယ်"

"ငါ့ဆီကိုလည်း ဆက်တယ်၊ နင်ကြားသလို အသံမျိုးပဲ ကြားရတာ ဖူးငုံ၊ ဘာစကားမှ မပြောဘူး၊ မိုးမိုးကိုလည်း နားမကြားတော့အောင် ရွှေရည်ပဲ လုပ်လိုက်တာလေ"

ရေအိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြပြီး အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ နွယ်နီက မဝံ့မရဲနှင့် စကားစသည် ။

"သူပျောက်သွားတာ ငါးလကျော် ခြောက်လလောက်တော့ ရှိပြီ ထင်တယ်နော်"

"အင်း ရှိလောက်ပြီ"

"အိမ်လည်း ပြန်ရောက်မလာ၊ ရဲကလည်း ရှာမတွေ့နဲ့ ဆိုတော့ သေပြီလို့ ထင်ထားတာ၊ အခုလို တို့ ဆီဖုန်းဆက်တော့ သူမသေသေးဘူးဆို တဲ့ သဘောပေါ့"

"ဒါဆို ဘာလို့ ဘာစကားမှ မပြောတာလဲ"

"မပြောတတ်တော့ ပါဘူးဟယ်၊ သူ့ဖုန်း ဆက်ကြည့်တော့လည်း အမြဲ ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်နေတယ်"

ဂီတကျောင်းသူ နှစ်ယောက် ပဟေဠိတွေ ကိုယ်စီနှင့် ကင်(န်)တင်းထဲ ဝင်သွားကြသည် ။ သူတို့ ဆီ ဖုန်းဆက်သော ရွှေရည်ဆိုသူက အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး သတင်းအစအန မရအောင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ဂီတကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည် ။
